

No marxés de vacances?

En aquesta època de l'any, a la majoria de nosaltres ens pregunten el mateix: "Marxés de vacances?" Però a aquesta pregunta no tothom hi pot donar una resposta afirmativa. No, perquè gairebé un 30% dels catalans no es poden permetre ni tan sols una sola setmana de vacances, segons les últimes dades sobre la taxa de risc de pobresa a Catalunya publicades fa poc per l'Idescat. Les preocupacions d'aquestes persones van per un altre camí: "Com puc pagar el lloguer?", "Com pago el menjar?", "I les factures de la llum o del gas?" o "Com faig front a qualsevol imprevist?"

Les dades actualitzades de l'Idescat ens fan tocar de peus a terra. La pobresa s'ha instal·lat, i sembla que definitivament, a casa nostra. Com diu Càritas, "la pobresa és una ferida que no cicatriza; és oberta i profunda". El discurs de la recuperació econòmica ha calat tan profundament que ni tan sols ens adonem que no tothom ha sortit de la crisi i que qui no ho ha fet ho té més difícil per poder superar una situació que hauria de ser excepcional i temporal. Hauria de ser-ho, en condicional, però l'ocupació *low cost* heretada de la crisi –amb un atur estructural, uns sous precaris i uns contractes temporals i discontinus– ens ha deixat un mercat laboral de molt poca qualitat en què tenir feina ja no és cap garantia per no ser pobre.

Les xifres són tossudes i ens claven una bufetada de realitat. La taxa de risc de pobresa a Catalunya creix i se situa en el 21%, un punt més en comparació amb l'any 2017. Tot i que el risc de pobresa infantil

baixa lleugerament, unes minses 5 dècimes, la infància continua sent el col·lectiu més castigat per la pobresa, amb un 28%. El que preocupa, i molt, és com la pobresa s'enfila en la gent gran i en les dones (augmenten un 3%) i en la població immigrada (increment de més de 6 punts). I si ens fixem en la composició de la llar, les que en surten més malparades són les famílies monoparentals, amb una taxa de risc de pobresa de pràcticament un 43% (més de 7 punts en comparació amb el 2017). Si tenim en compte que el 80% de les famílies monoparentals estan encapçalades per una dona que afronta sola la criança dels fills, el que tenim és una radiografia clara d'un cercle que no es trenca, d'una pobresa crònica i hereditària que passa de pa-

FRANCINA ALSINA

PRESIDENTA DE LA TAULA D'ENTITATS DEL TERCER SECTOR SOCIAL

Els polítics es tiren els plats pel cap mentre la pobresa s'instal·la a casa nostra

cer Sector fa molt temps (massa) que denunciem i reclamem als nostres dirigents que posin fil a l'agulla amb polítiques valentes que lluitin veritablement contra la pobresa i les desigualtats. Quan es van aplicar les retallades es va anar molt poc amb compte de no tocar uns àmbits que no haurien d'haver rebut ni una sola tisorada, com són el social i el de la salut. ECAS, la federació d'Entitats Catalanes d'Acció Social, en el seu darrer informe INSOCAT,

FRANCESC MELCION

quantifica que encara falten 2.200 milions d'euros per recuperar els nivells d'inversió social d'abans de la crisi, uns recursos que segueixen sense destinar-se a prioritats socials urgents. Les picabaralles polítiques són el nostre pa de cada dia, i mentre uns i altres es tiren els plats pel cap les persones més vulnerables amb prou feines sobreviuen amb uns mínims de dignitat. Si seguim amb aquest ritme, podem aventurar-nos a preveure que necessitarem centenars d'anys per eradicar la pobresa i les desigualtats. Ens estem jugant el present, però també el futur.

Sens dubte, aquestes xifres, o més ben dit aquestes persones, mereixen que la pobresa sigui una prioritat en l'agenda política, legislativa i executiva, tant del Govern com de les administracions locals que tot just planifiquen el seu mandat. Quan es farà un nou ple monogràfic sobre la pobresa al Parlament de Catalunya? L'últim va ser el 2016, i en tot aquest temps, tres anys, hem pogut constatar altres fenòmens de la pobresa (treballadors pobres i feminització de la pobresa) que requereixen uns instruments i mesures que no s'han abordat en els anteriors plens i que necessiten respostes immediates i efectives per combatre'n els aspectes més estructurals. I, en paral·lel, insistim que cal accelerar el desplegament total de la renda garantida de ciutadania perquè aquest dret arribi a totes les persones en situació de vulnerabilitat susceptibles de ser-ne beneficiàries. Disposem d'una eina que ens pot ser útil, però continua sent massa lenta i burocràtica.

Sí, marxem de vacances. Els que tenim la sort de poder fer-ho.

CARTES I MISSATGES

Reny de Brussel·les

Els mitjans informatius ens diuen que la Comissió Europea a Brussel·les ha pres la decisió de dur l'estat espanyol al Tribunal de Justícia de la Unió Europea per l'incompliment dels límits de contaminació de l'aire i no fer prou per abaixar-los. Ho han comprovat en llocs com Madrid, Barcelona i la zona Vallès-Baix Llobregat.

Un sistema de vida sostenible a tots els nivells faria que la contaminació estigués més controlada. Un forma de moure'ns més ecològica seria bàsica. Mentre moltes poblacions basen una part de la seva economia en el negoci del turisme i aquest es mou mitjançant transports que contaminen tant, poc s'hi pot fer.

Ens fixem en els transports per via terrestre a l'hora de mirar el grau de contaminació, però no tenim prou en compte o passem alegrement per alt el transport marítim amb els grans creuers, així com la gran quantitat de vols diaris.

EULÀLIA ISABEL RODRÍGUEZ PITARQUE
TORROELLA DE MONTGRÍ

Homenatge a la pagesia

Els tòpics presenten la gent del món rural com a persones curtes de coneixements, de poca habilitat en relacions personals, que estan lluny de la realitat urbanita i com a molt saben conrear alguns cultius, tractar el bestiar, seguir el calendari de la lluna, del temps per si plou o hi ha sequera.

Hi ha polítics que, parlant de la gent de l'interior –lluny de les grans ciutats–, els anomenen despectivament i en diuen la *tractoria*. Massa gent encara no ha entès que els pagesos són els *jardineros* del país, que el paisatge rural de camps i muntanyes es manté gràcies a desenes de generacions i al seu esforç, suor, llàgrimes i, a vegades, sang. Milers d'hectàrees llaurades, centenars de quilòmetres de murs de pedra seca amb terrasses conreades a les fal·des de turons i muntanyes, canals i séquies que escampen l'aigua pel territori.

No idealitzem el camp: no és l'Arcàdia feliç de poetes i pintors del Renaixement. Però els camperols estimen la terra i tenen un mèrit afegit, perquè són els

que mantenen viva la nostra parla. Moltes gràcies, pagesos i pageses, mai no us ho agrairem prou!

JORDI LLEAL I GIRALT
BADALONA

Saber què va passar

El 17 d'agost del 2017, al centre de Barcelona es va produir un atemptat terrorista reivindicat per Estat Islàmic en què hi va haver 15 morts i més de 100 ferits. Això va ser poc més d'un mes abans de la celebració del referèndum d'autodeterminació a Catalunya. La votació era pacífica però el govern espanyol va enviar la policia a apallissar votants i els nostres representants polítics van ser posats a la presó o es van exiliar. Aquell atemptat està envoltat d'informació estranya. A part que el govern espanyol havia mantingut la policia catalana apartada del sistema policial internacional sobre terrorisme islàmic, el més inquietant és la informació no verificada que el cervell de la cèl·lula terrorista era confidant dels serveis secrets espanyols. Per això els partits catalans van dema-

nar una comissió d'investigació al Parlament, que va ser vetada pels principals partits espanyols. Fa pocs dies el diari espanyol *Público* va revelar una investigació en la qual confirma que el cervell de l'atac de Barcelona havia treballat amb els serveis secrets espanyols fins al dia de l'atemptat, i que coneixien tots els plans i moviments de la banda perquè tenien intervinguts els seus telèfons. Els polítics catalans exigeixen explicacions i que s'assumeixin responsabilitats, però tots els partits espanyols excepte Podem ignoren el tema; i els mitjans de comunicació espanyols, excepte *Público*, guarden un silenci sepulcral. Els ciutadans –i m'imagino que, més que ningú, els familiars de les víctimes– volem saber què va passar.

LOLA SALMERÓN
BARCELONA

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.

Podeu expressar-vos al diari a través de la web www.ara.cat, i per les següents vies:

[@diariARA](https://twitter.com/diariARA) facebook.com/diariARA [@cartes@ara.cat](mailto:cartes@ara.cat) Carrer Diputació, 119, 08015, Barcelona Fe d'errades: opinio@ara.cat